

Jevgenyij Anyegin esetei

Puskin művét tömörítette Danyiil Harmsz

Hetényi Zsuzsának

*Puskinnak volt egy nénikéje.
Kipottyant, hopp, az ablakon.
– Most fogsz, fiacskám, élni végre!
Tiéd a ház az Arbaton.
– Így szólt poétánk vén dadája,
S egy gondtalan költői pálya
Vehette végre kezdetét.
Egy sornyi Puskin ezret ért.
Féltékeny lett a nagy Zsukovszkij.
Egy pletyka járta, mely szerint
Áthúzta Puskin verseit:
– Az ott, barátom, ócska ragrím!
De emberünk csak egyre írt,
Így szülte nyögve Jevgenyijt.*

I.

*Egy bácsikája Jevgenyijnek
Beteg lett, szinte tetszhalott.
E kínokért becsülni illett,
Kapott egy teljes versszakot.
A szenvedése szíforepesztő.
Sztaroszta volt. Vagy ívhegesztő?
Ki tudja annyi bácsi közt!
Nem érte meg szegény az ősz.
Ráment a nyár az ápolásra.
– Felment a láza, jaj, megint!
– hallottuk bőgni Anyegint.
Egy reggelen híg volt a kása.
A bácsi hányt egy négyzetet.
Nem láttam rútabb végzetet.*

II.

Hősünk, egy bálba készülődve,
Nem lelte kedvenc öltönyét.
Ruháktól roskadt szék, ülőke.
Szétdobva negyven öltözék.
A nyakkendőit nem szerette,
A frakk nevét meg elfeledte.
Felcsapta hát a lexikont.
Bejött a szolga: – Esni fog!
De ő csupán a szót kutatta,
Mert vonzódott a flanc iránt,
Ha nincs orosz, hát franciát.
„Mit ölt e nép a fess urakra?”
Míg megtalálta, este lett,
S a bálról megfélekedezett.

III.

Tatjana küldött Jevgenyijnek
Egy szívhez szóló levélapot.
Volt rajta rúzs meg persze címzett,
De bélyeget rá nem rakott.
A parkba dobta azt a posta.
Egy arra járó eltaposta.
A szél meg N-be vitte el,
Majd H. felé fújt hirtelen.
Ott rátalált egy részeg ürge,
Ki célba vette U. falut.
A küldemény az útra hullt.
Egy kisfiú gombócba gyúrta,
Majd Szemjonov, a sarlatán
Bedobta hősünk ablakán.

IV.

Anyegin s Lenszkij párbajoztak.
Az ok a cserfes Olga volt.
Golyók cikáztak órahosszat,
Föléjük hús fasor hajolt.
Sakkoztak épp a hű segédek,
A durrogókra egy se révedt.
Regényem hőse rossz lövő.
Egy vadbarackot lőtt meg ő,
Fészket egy nyurga lódarázsna.
Míg Lenszkijünk egy fába lőtt,

*Az állat orron szúrta őt,
Átadva ritka sorvadásnak.
Hiába jód és kötszerek!
Lenszkij apróra összement.*

V.

*Tatjana gazdag úrinő lett,
Már nem szerette Jevgenyijt.
Tábornokát nem csalta ő meg,
A balga hős hiába írt.
Egy szép napon fordult a kocka,
S a férfi újra lábba hozta.
Üzent tehát a dandynak,
Ki éppen akkor lett hideg,
Csupán a kártya érdekelte.
Tatjana sírt, a könnye folyt,
Aztán megint fordítva volt.
Felváltva sorvadoztak egyre.
Feladta Puskin tolla rég.
Nem történt semmi voltaképp.*